

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/36/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012209663
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012209663.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: BRATISLAVSKÁ AKADÉMIA s.r.o., so sídlom Komárnická 11, Bratislava, IČO: 45 988 706, zastúpeného splnomocnencom Procházka & partners, spol. s r.o., so sídlom Búdkova 4, Bratislava, IČO: 36 854 948, za ktorého koná JUDr. Radoslav Procházka, advokát a konateľ, proti žalovaným: I. Vláda Slovenskej republiky, Námestie Slobody 1, Bratislava, II. Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, Stromová 1, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného I. z 25. júla 2012 č. 377 a rozhodnutia žalovaného II. z 3. septembra 2012 č. k. 2012-8806/24131:1-sekr., o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/2165/2012-55 z 22. apríla 2013, jednomyselne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/2165/2012-55 z 22. apríla 2013 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave, (ďalej v texte rozhodnutia len „prvostupňový súd“ alebo „krajský súd“) napadnutým uznesením zastavil konanie proti žalovanému v I. rade a zároveň žalobcovi uložil povinnosť nahradiť trovy konania žalovanému I. vo výške 331,13 € na účet jeho právnej zástupkyne do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Krajský súd svoj procesný postup v predmetnej veci odôvodnil tým, že žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmavania súdom a žalovaný I. nie je pasívne legitimovaný účastník konania. Konanie zastavil podľa § 250d ods.3 O.s.p. ako aj v zmysle § 104 ods.1 O.s.p voči žalovanému v I. rade a zároveň uviedol, že v konaní voči žalovanému v II. rade bude pokračovať.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 146 ods.2 O.s.p. s použitím ustanovenia § 246c O.s.p. tak, že žalovanému náhradu trov konania priznal vo výške 331,13 €, nakoľko žalobca nesprávne označil

účastníka konania, voči ktorému súd zastavil konanie pre nedostatok jeho pasívnej legitímácie ako aj z dôvodu, že jeho rozhodnutie nie je súdom preskúmateľné.

II.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to z dôvodu, že napadnuté uznesenie je nezákonné a mal za to, že krajský súd posúdil vec nesprávne po právnej stránke (§ 205 ods.2 písm. f/ O.s.p.)

Žalobca uviedol, že existuje niekoľko dôvodov, pre ktoré je napadnuté uznesenie nezákonné, pričom tieto dôvody sa týkajú

- nesprávneho vyhodnotenia pasívnej procesnej spôsobilosti žalovanej v I. rade krajským súdom
- skutočnosti, že žalovaná v I. rade konala v danom právnom vzťahu voči žalobcovi ako správny orgán.

1.1. pasívna spôsobilosť žalovanej v I. rade

Podľa žalobcu si krajský súd nesprávne stotožnil hmotnoprávnu subjektivitu (t.j. spôsobilosť mať práva a povinnosti) s procesnoprávnou subjektivitou, t.j. so spôsobilosťou byť účastníkom súdneho konania, hoci ide o dva rozličné právne inštitúty, ktoré nemožno nijako zamieňať.

S poukazom na § 19 O.s.p. v zmysle ktorého „spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti, inak len ten, komu ju zákon priznáva“, uviedol, že spôsobilosť byť účastníkom konania má vždy ten (i) kto má právnu subjektivitu, ale má ju i ten, (ii) kto síce nemá právnu subjektivitu, ak mu spôsobilosť byť účastníkom konania priznáva zákon. Podľa právnej doktríny „v týchto prípadoch je spôsobilosť byť účastníkom konania daná subjektu bez hmotnoprávnej subjektivity preto, aby bolo možné uskutočniť proces a zabezpečiť tým spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov“ (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S.: Občiansky súdny poriadok : komentár - I. diel. C. H. Beck, 2012, s. 68).

Žalobca uviedol, že v danom prípade je onou právnou úpravou, ktorá upravuje spôsobilosť žalovanej v I. rade byť účastníkom konania, ustanovenie § 250 ods.4 O.s.p., podľa ktorého „pri rozhodovaní správneho orgánu vydaného v správnom konaní je žalovaným správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni“. Ide pritom o tzv. druhú definíciu účastníkov konania (podľa § 90 O.s.p.: „účastníkmi konania sú ... tí, ktorých zákon za účastníkov označuje“).

Podľa názoru žalobcu, žalovaná v danom prípade konala a rozhodovala voči žalobcovi ako orgán verejnej správy, pričom dôvody vymedzil nasledovne.

1.2. Vláda Slovenskej republiky ako správny orgán

Podľa názoru žalobcu krajský súd zastavil konanie voči žalovanej v I. rade bez opory v zákonnej úprave, pretože žalovaná v I. rade má pri rozhodovaní o udelení štátneho súhlasu pôsobiť ako súkromná vysoká škola podľa § 47 ods.10 a 12 zák.č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 131/2002 Z.z.“) postavenie správneho orgánu sui generis. Skutočnosť, že ust. § 108 ods.1 cit. zákona na rozhodovanie o udelení štátneho súhlasu je vylúčená pôsobnosť zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), však neznamená, že by v danom prípade nešlo o rozhodovanie v oblasti verejnej správy.

Podľa názoru žalobcu je totiž vláda Slovenskej republiky (ďalej len „vláda SR“) ako orgán príslušný na rozhodovanie podľa § 47 zákona č. 131/2002 Z.z. celkom jednoznačne orgánom rozhodujúcim v oblasti verejnej správy, súčasťou ktorej je aj oblasť školstva a správy školských vecí, prostredníctvom ktorej sa realizuje právo na vzdelanie čl. 42 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky). Inak povedané, vláda SR, hoci je vrcholným orgánom výkonnej moci v zmysle čl. 108 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), v danom prípade jej zákon (netypicky) zveril pôsobnosť v oblasti verejnej správy. (Za obdobnú situáciu možno označiť právnu úpravu výboru Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmavanie rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu, zriadeného ústavným zákonom č. 254/2006 Z.z., ktorý ako orgán zákonodarného zboru plní úlohy správneho orgánu, rozhodnutia ktorého následne podliehajú súdnemu

prieskumu.) Uvedené rozhodnutie zákonodarcu zveriť rozhodovanie o udelení štátneho súhlasu zákonom práve vláde SR však nemôže byť na ujmu žalobcovi, ktorý sa týmto rozhodnutím žalovanej v I. rade cíti byť ukrátený a priamo dotknutý na svojich verejných subjektívnych právach. Poukázal tiež na to, že k obdobnej veci sa vyjadroval aj český Najvyšší správný súd, zaoberajúci sa otázkou, či je vymenovanie sudcu rozhodnutím prezidenta ako správneho orgánu, pričom uviedol, že „verejná subjektívna práva založená v normách verejného objektívneho práva, ktoré smerujú k realizácii obsahu zákona ve sfére verejnomocenských pravomocí. V oblasti výkonnej moci realizované k verejnosprávnym účelom jde o taková subjektívna práva, jejichž obsah i výkon je determinován veřejnými zájmy, veřejnou mocí a k jejichž založení či aprobaci je nutný aktivní úkon, či alespoň “respektování“ veřejného subjektívneho práva, založeného tzv. ze zákona, příslušným či příslušnými vykonavateli veřejné moci na vždy daném úseku. Prezident republiky je v našich podmínkách součástí moci výkonné, přičemž v rámci pravomocí prezidenta republiky vymezených Ústavou je možno, ale současně i nutno, lišit ty pravomoci, které mají povahu a realizují se ve formě správních úkonů (úkonů v oblasti veřejné správy) a odpovídají postavení prezidenta jako „správního úřadu“ sui generis, a ty pravomoci, které mají povahu a realizují se ve formě ústavních aktů a odpovídají postavení prezidenta jako „ústavního činitele“. V posuzované věci. se podle názoru Nejvyššího správního soudu jedná o pravomoc prezidenta republiky, jejíž realizace má povahu i formu správních úkonů (na rozdíl od ústavních aktů, kam spadá např. zastupování státu navenek, sjednávání a ratifikace mezinárodních smluv, pravomoc svolávat zasedání Poslanecké sněmovny, rozpustit Poslaneckou sněmovnu, podepisovat zákony, apod.). Prezident republiky vystupuje jako správní úřad tam, kde jsou současně splněny dvě podmínky, a to, kdy výkon dané pravomoci je vázán zákonem a dále, kdy jeho rozhodnutí při výkonu takové pravomoci zasahuje do veřejných subjektívnych práv konkrétních osob.“ (rozsudok z 27. apríla 2006, sp. zn. 4Sps 4/2005, dostupný na www.nssoud.cz).

Uvedené závery a argumentácia sú podľa názoru žalobcu v plnej miere použiteľné aj v danej veci na postavenie vlády Slovenskej republiky pri rozhodovaní o udelení štátneho súhlasu podľa § 47 zákona č. 131/2002 Z. z. Žalobca sa totiž nedomáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia, ktoré by bolo realizáciou niektorej z pravomocí vlády Slovenskej republiky upravených ústavou v čl. 119, ale výlučne preskúmania zákonnosti rozhodnutia týkajúceho sa realizácie verejných subjektívnych práv žalobcu a síce preskúmania rozhodnutia, na vydávanie ktorého „splnomocnil“ zákonodarca vládu Slovenskej republiky § 47 zákona č. 131/2002 Z. z. Vo vzťahu k žalobcovi vystupovala žalovaná v I. rade nie ako vrcholný orgán výkonnej moci, ale ako správny orgán, ktorému bola ako „orgánu poslednej inštancie“ zákonom predpísaným postupom predložená na rozhodnutie žiadosť žalobcu o udelenie štátneho súhlasu.

Žalovaná v I. rade o veci rozhodla uznesením č. 377 zo dňa 25. júla 2012 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“). Podľa žalobcu niet pochyb o tom, že vydaním preskúmaného rozhodnutia žalovaná v I. rade zasiahla do práv, povinností a právom chránených záujmov žalobcu, keďže žalobca v dôsledku vydania preskúmaného rozhodnutia nezískal štátny súhlas pôsobiť ako súkromná vysoká škola. Žalobcovi tak celkom jednoznačne bolo zasiahnuté do jeho materiálnej sféry a do základného práva vykonávať podnikateľskú činnosť podľa čl. 35 ústavy, pričom sa tak podľa žalobcu stalo bez toho, aby na to boli splnené zákonné hmotnoprávne predpoklady (tieto dôvody bližšie uvádza žalobca v žalobe). V zmysle čl. 46 ods. 2 ústavy pritom platí, že z pravomoci súdu „nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd“.

1.3. Nesprávnosť výroku o trovách konania

Podľa žalobcu krajský súd pochybil v napadnutom uznesení aj vo výroku o trovách konania, a to z dvoch dôvodov.

Po prvé, krajský súd si v odôvodnení napadnutého uznesenia odporuje, pretože jednak konanie zastavil pre nedostatok právnej subjektivity žalovanej v I. rade, no súčasne žalovanej v I. rade, ktorá podľa názoru krajského súdu nemá spôsobilosť mať práva a povinnosti, priznal náhradu trov konania proti žalobcovi. Žalobca poukázal na skutočnosť, že nárok na náhradu trov konania je právom majetkovej povahy, pričom tento nárok patrí účastníkovi konania. V prípade správnosti argumentácie krajského

súdu o absencii pasívnej procesnej legitimácie žalovanej v I. rade, by však tejto žalovanej nebolo možné náhradu trov konania priznať (z dôvodu, že nemá spôsobilosť mať práva a povinnosti). Krajský súd si teda v napadnutom uznesení zjavne odporuje.

Po druhé, podľa rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) právna úprava správneho súdnictva umožňuje priznať náhradu trov konania len „žalobcovi (§ 250k ods.1 O.s.p.) Žalovanému umožňuje O.s.p. priznať náhradu trov konania len vtedy, ak žalovanému vznikli trovy konania predtým, než žalobca vzal žalobu späť (§ 250h ods. 2), čo sa však v predmetnej veci nestalo. potvrdil to aj najvyšší súd : „súd v správnom súdnictve teda rozhoduje len o náhrade trov konania, ktoré vznikli žalobcovi v súvislosti s uplatňovaním jeho práv pred súdom. je to dané najmä zákonnou povinnosťou žalobcu byť v konaní právne zastúpený advokátom... Túto povinnosť nemá účastník konania ani žalovaný, u ktorého sa predpokladá, že zaňho ako za orgán verejnej moci bude konať zamestnanec napríklad právneho odboru“ (napr. uznesenie z 28. februára 2013, č.k. 5Sžp/37/2012). V skratke tým, že krajský súd v napadnutom uznesení rozhodol aj o trovách konania žalovaného, rozhodol v rozpore s § 250k ods.1 O.s.p. a vec nesprávne právne posúdil.

Na základe vyššie uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 1S/2165/2012-55 z 22. apríla 2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 212 ods. 1 O.s.p., prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 a § 250ja ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že uznesenie je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy (t. j. druhej hlavy piatej časti) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona (§ 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.).

Zo žaloby vyplýva, že žalobca podľa § 47 ods.3 zák. č. 131/2002 Z. z. požiadal žalovaného v II. rade, žiadosťou doručenou 27. septembra 2011, o udelenie štátneho súhlasu na pôsobenie súkromnej vysokej školy s názvom Vysoká škola ekonómie a podnikania so sídlom v Bratislave.

Akreditačná komisia prijala počas rokovania dňa 21. až 23. marca 2012 uznesenie č. 64.4.1, ktorým odporučila žalovanému v II. rade zamietnuť žiadosť o udelenie štátneho súhlasu.

Žalovaný v II. rade na základe uvedeného uznesenia predložil veci žalovanému v I. rade, ktorý prijal dňa 25. júla 2012 uznesenie č. 377, ktorým na návrh žalovaného v II. rade neudelil žalobcovi štátny súhlas podľa § 47 ods. 9 a 10 zák.č. 131/2002 Z.z. na pôsobenie ako súkromná vysoká škola a názvom Vysoká škola ekonómie a podnikania.

Neudelenie štátneho súhlasu bolo žalobcovi oznámené listom žalovaného v II. rade zo dňa 3. septembra 2012, č.k. 2012-8806/24131:1-sekr., ktorý mu bol doručený 11. septembra 2012.

Z podkladov súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa svojou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí :

1) uznesenia žalovaného v I. rade z 25. júla 2012, č. 377

2) rozhodnutia žalovaného v II. rade z 3.septembra 2012 č. 2012- 8806/24131:1-sekr., ktoré žiadal

podľa § 250 ods.2 písm. a), d) a e) O.s.p. zrušiť a veci vrátiť žalovaným v I. a II. rade na ďalšie konanie.

Podľa názoru prvostupňového súdu žalovaný v I. rade nie je pasívne legitimovaným účastníkom konania, z dôvodu ktorého jeho rozhodnutie nie je preskúmateľné súdom.

Úlohou najvyššieho súdu bolo preskúmať na základe včas podaného odvolania žalobcu uznesenie prvostupňového súdu, ktorým podľa § 250d ods.3 O.s.p. bolo zastavené konanie proti žalovanému správneho orgánu v I. rade, ktorým je vláda Slovenskej republiky.

Vzhľadom na argumentáciu žalobcu uvedenú v odvolaní, s a najvyšší súd zaoberal otázkou, či vláda Slovenskej republiky (ďalej v texte aj len „vláda SR“ alebo „vláda“) mohla v rámci posudzovaného preskúmavacieho konania upraveného v V. časti Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej „Správne súdnictvo“) vystupovať v procesnom postavení žalovaného správneho orgánu, t.j. či je daná jej pasívna legitimácia.

Podľa čl. 108 Ústavy Slovenskej republiky vláda Slovenskej republiky je vrcholným orgánom výkonnej moci.

Podľa čl. 119 písm. r) Ústavy Slovenskej republiky vláda rozhoduje mimo taxatívne určených vecí aj o ďalších otázkach, ak to ustanoví zákon.

Podľa § 47 ods.1 zák. č. 131/2002 Z.z. právnická osoba so sídlom v Slovenskej republike alebo so sídlom na území členského štátu, ktorá bola zriadená alebo založená na vzdelávanie a výskum, je oprávnená pôsobiť ako súkromná vysoká škola, ak jej vláda Slovenskej republiky na to udelila súhlas v mene štátu.

Podľa § 47 ods. 9 zák. č. 131/2002 Z.z. návrh na udelenie alebo neudelenie štátneho súhlasu predkladá vláde ministerstvo. Návrh na neudelenie štátneho súhlasu ministerstvo predkladá, ak dospeje k záveru, že udelenie štátneho súhlasu nie je vo verejnom záujme a tento návrh odôvodní. Vláda rozhodne o žiadosti do deviatich mesiacov od jej doručenia na ministerstvo. Pred predložením žiadosti vláde si k nej ministerstvo vyžiada stanovisko Akreditačnej komisie.

Podľa § 47 ods. 10 zák. č. 131/2002 Z.z. vláda štátny súhlas neudelí, ak Akreditačná komisia vydala nesúhlasné stanovisko ku každému z predložených študijných programov.

Podľa § 47 ods. 12 veta prvá zák. č. 131/2002 Z.z. ak vláda udelí štátny súhlas, ministerstvo rozhodne o priznaní práv vysokej školy udeľovať po úspešnom absolvovaní študijných programov zodpovedajúce akademické tituly a o registrácii vnútorných predpisov.

Vláda ako vrcholný orgán verejnej moci sa zúčastňuje prostredníctvom výkonu svojich právomocí na celom rade rozhodovacích procesov, výsledkom ktorých je vydanie aktov riadenia, resp. rozhodnutí, ktoré majú nielen interné, ale aj externé účinky, ku ktorým nepochybne patria aj rozhodnutia o udelení alebo neudelení štátneho súhlasu pôsobiť ako súkromná vysoká škola podľa § 47 ods.10 a 12 zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách.

V prevažnej väčšine prípadov, pokiaľ nejde o vydávanie všeobecne záväzných právnych predpisov (nariadení vlády), vláda svoje rozhodnutia, ktorými realizuje svoju ústavnú a zákonnú právomoc, realizuje formou uznesení (vlády). Tak tomu bolo aj v prípade rozhodnutia o neudelení štátneho súhlasu žalobcovi podľa § 47 ods. 9 a 10 zák. č. 131/2002 Z.z. pôsobiť ako súkromná vysoká škola.

Z obsahu žaloby je zrejmé, že žalobca sa domáhal výlučne preskúmania zákonnosti rozhodnutia týkajúceho sa realizácie jeho verejných subjektívnych práv a síce preskúmania rozhodnutia, na vydávanie ktorého „splnomocnil“ zákonodarca vládu Slovenskej republiky § 47 zákona č. 131/2002 Z. z. Vo vzťahu k žalobcovi vystupovala žalovaná v I. rade nie ako vrcholný orgán výkonnej moci, ale ako správny orgán, ktorému bola zákonom predpísaným postupom predložená na konečné rozhodnutie

žiadosť žalobcu o udelenie štátneho súhlasu.

Senát odvolacieho súdu sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalobcu, že vláda pri rozhodovaní o udelení štátneho súhlasu pôsobiť ako súkromná vysoká škola podľa § 47 ods.10 a 12 zák.č. 131/2002 Z.z. má postavenie správneho orgánu sui generis, pričom skutočnosť, že ust. § 108 ods.1 cit. zákona na rozhodovanie o udelení štátneho súhlasu je vylúčená pôsobnosť zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, neznamená, že by v danom prípade nešlo o rozhodovanie v oblasti verejnej správy. Vláde Slovenskej republiky ako vrcholnému orgánu výkonnej moci zákon zveril aj pôsobnosť v oblasti verejnej správy. V prípade, keď vláda SR vystupuje ako orgán príslušný na rozhodovanie podľa § 47 zákona č. 131/2002 Z.z. predstavuje orgán rozhodujúci v oblasti verejnej správy.

Za stavu, keď vláda svojím rozhodnutím zasiahne do súkromných subjektívnych práv, podľa názoru senátu najvyššieho súdu, sa dotknutá osoba môže proti tomuto rozhodnutiu domáhať poskytnutia súdnej ochrany postupom podľa ustanovení V. časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej „Správne súdnictvo“.

Z dôvodu, že pasívna procesná spôsobilosť žalovaného v I. rade bola súdom prvého stupňa vyhodnotená nesprávne a pre zastavenie konania proti žalovanému v I. rade podľa § 250d ods.3 O.s.p. z dôvodov uvedených prvostupňovým súdom neboli splnené zákonné podmienky, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Senát najvyššieho súdu zdôrazňuje, že „ústavný príkaz konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon, ktorý je vyjadrený v čl. 2 ods.2 ústavy, zaväzuje všetky orgány verejnej moci (vrátane vlády) pri akejkoľvek činnosti a zvlášť vtedy, ak výkonom svojich kompetencií zasahujú do základných práv a slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb, rešpektujúc pritom princípy právneho štátu (čl. 1 ods.1 prvej vety ústavy)“ (nález Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 478/2011-51 z 21. júna 2012).

Záverom senát najvyššieho súdu považuje za potrebné uviesť, že podľa zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a o organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov, vláda Slovenskej republiky a Úrad vlády Slovenskej republiky predstavujú dva rozdielne subjekty, z dôvodu ktorého Úrad vlády Slovenskej republiky nie je účastníkom predmetného preskúmavacieho konania.

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne o náhrade trov konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvej O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.